

Uvod

Chertsey, Surrey
Listopad 1803. godine

„Vaš otac će vas sad primiti, gospodaru Dalton.” Služavka u Nortcourt Hallu kimne glavom i odmakne se u stranu kako bi Anthony mogao ući u vikontovu radnu sobu.

Bila je privlačna. Njeno je krupno poprsje fasciniralo jedanaestogodišnjeg Anthonyja. A kad mu se nasmiješila, obrazi su mu se zacrvenjeli zbog nečistih misli koje je to poprsje izazvalo u njegovoj glavi.

Promrmljavši riječi zahvale, požurio se unutra. Ujna Eunice je imala pravo. Anthony je bio najgrešniji dječak u Engleskoj. Koliko je god ponavljao samom sebi da ne bi smio primjećivati grudi služavki i željeti ih dotaknuti, njegova žudnja nije nimalo jenjavala. U posljednje vrijeme, poriv da gleda gole žene rastao je u njemu poput bolesti. Otac nije smio saznati za to. Nikada.

Kad je vikont skinuo naočale i uputio mu strogi pogled, Anthony se opet zacrvenio. Na trenutak se uplašio da je otac pročitao njegove prljave misli.

„Čuo sam da mi želiš nešto reći”, reče njegov otac.

Anthony nervozno gutne. Očeve su plave oči i guste, crne obrve, doduše izgledale identično kao njegove, no kad su te oči bile

tako namrštene, a lice ispod tih obrva izgledalo kao da je isklesano iz kamena, to je imalo zastrašujući učinak na Anthonyja.

Ispričivši se, nastojao je djelovati hrabro. „Oče, želim otići na Eton.”

Strogi pogled njegova oca mrvicu se smekšao dok je sklapao svoje naočale. „I hoćeš, sine, hoćeš. Ići ćeš kad napuniš dvanaest godina, kao i tvoj brat.”

Još godinu dana. Anthony nije mogao izdržati još godinu dana s ujakom Randolphom i ujnom Eunice Bickham u Telfordu. Od toga bi mu čak i batine u Etonu bile draže.

„Želim ići kad se Wallace vrati u školu nakon ljetnih praznika.” Očeva šutnja natjera ga da žurno nastavi: „Rekao mi je da je polovica njegovih školskih kolega počela pohađati Eton s osam godina.”

„Vjerojatno su dovoljno dobro znali latinski kad su se uspjeli upisati tako rano.”

„I ja ga dobro znam.” Barem se nadao. Anthony je mrzio latinski. Za razliku od matematičkih zadataka, koje je mogao računati i u snu, latinski nije imao nikakvog smisla.

Njegov otac podigne obrvu. „Tvoj ujak kaže da ne znaš ni čitati Cicerona.”

„Jer je Ciceron tuplji od Wallaceove glave”, promrmljao je sebi u bradu.

Očev pogled se zaledi, a Anthony poželi umrijeti. Zašto nije nikada mogao obuzdati svoj jezik? „Ispričavam se, oče. Nisam htio reći da je Wallace...”

„Glup? Da, to je upravo ono što si htio reći. No pretpostavljam da je bezobrazno ponašanje mlađeg brata prema starijem uobičajena pojava.” Otac kućne naočalama po ulaštenom radnom stolu od mahagonija. „Ujak kaže da ga od svojeg dolaska doma za Uskrs nisi uspio savladati.”

Kako je mogao svladati latinski kad ga je ujna Eunice istodobno tjerala da uči napamet pravila iz *Vodiča s uputama za krepo-*

sni i religiozni život mladeži? „Možete me ispitati i vidjet ćete da znam latinski sasvim dobro.”

„Ne moram te ispitivati. Dovoljna mi je riječ tvoga ujaka.”

Na Antonyjevo čelo izbiju grašci znoja. Nikada neće uspjeti pobjeći od Bickhamovih, nikada! Nakon majčine smrti, otac ga je poslao da „privremeno” živi s njima, no Anthony je bio ondje već tri godine.

Prestao je plakati za svojom majkom nakon što ga je ujna Eunice i treći put ispljuskala zbog toga, no svoje nečiste misli i brzopleti jezik očito nije bio u stanju držati pod kontrolom.

„Ako ne smijem na Eton, smijem li se barem vratiti doma? Budete li vi nadzirali moje učenje, siguran sam da ću ubrzo čitati i najteže latinske tekstove.”

Oštar pogled koji mu je uputio njegov otac ispunio ga je nelagodnom, ali uspio je ostati pribran. Otac je prezirao bilo kakve znakove slabosti.

„Postoji li neki razlog zašto više ne želiš živjeti sa svojim ujakom?”

Je li ujna Eunice rekla ocu za nebrojene ponižavajuće kazne kojima je morala podvrgnuti Anthonyja zbog njegove loše naravi? Umrijet će od stida ako mu je to rekla. No obećala mu je da će šutjeti ako joj obeća da će se popraviti. On joj je prisegao i preklinjao je i učinio sve što je tražila od njega, znajući da nikad neće pobjeći iz kuće Bickhamovih ako otac dozna koliko je pogana njegova narav.

Isprva ga je otac poslao k ujni Eunice jer, kako je rekao, „dječaku kojeg je majka previše razmazila treba stroga životna sredina”. Zašto bi se otac predomislio ako je Anthony naprosto previše grešan da bi imao ikakve koristi od toga?

Uspio je slegnuti ramenima. „Kuća ujaka Randolpha jednostavno je drukčija od ove, to je sve. Volio bih živjeti ovdje s vama.”

Njegov mu se otac bljedo osmjehne. „Katkada me tako silno podsjećaš na...” Osmijeha nestane. „Žao mi je, dječčače. Mislim da

zasad ne bi bilo razborito kad bi živio u Nortcourt Hallu. Bolje ti je s ujnom i ujakom.”

Očajanje stisne Anthonyjeve grudi. Znači, osuđen je na još godinu dana klečanja na mramornom podu tijekom dugih poslijepodneva dok mu ujna Eunice čita iz *Wesleyevih propovijedi*. Još godinu dana ledenih kupki kojima će pokušavati hladnoćom ubiti njegove prljave porive. Još godinu dana provođenja sati i sati zaključan u samoći i mraku...

Ne!

„Oče, obećavam da ću biti dobar. Nećete ni znati da sam tu. Vrijedno ću učiti i činiti sve što mi kažete. Nikada neću prozboriti ni riječ, osim ako mi to naredite.”

Njegov otac se neveselo nasmije. „Bojim se, Anthony, da ti nisi sposoban za takvo ponašanje. Osim toga, moja odluka nema nikakve veze s dobrotom. Idem na prijateljev posjed na sjeveru kako bih proučio njegov novi sustav navodnjavanja, koji se nadam primijeniti ovdje. Ne mogu te povesti sa sobom, a nemam vremena angažirati privatnog učitelja. Niti te želim prepustiti ravnodušnoj brizi slugu. Ne, moraš se vratiti u Telford i ostati ondje do svoje dvanaeste godine, kad ćeš se upisati na Eton, i gotovo.”

Otac ponovno stavi naočale i nastavi čitati novine, što je bio njegov znak da je razgovor završio.

U tom trenutku Anthony je strašno mrzio svoga oca, a to je bila još jedna potvrda njegove loše naravi.

Ponudio mu je svoju poslušnost, no oca nije bilo briga za to. Ne bi ga bilo briga koliko god se Anthony trudio. Njegova oca uopće nije bilo briga što Anthony radi, on je samo želio da njegov sin bude što dalje od Norcourt Halla. A od pomisli da se mora vratiti u Telford k svojoj teti...

Snažna bol u njegovim prsima umalo mu izmami suze na oči. Anthony ih odlučno suspregne. Ne smije se rasplakati! Više nije mali dječak. Gotovo je odrastao, ili će to barem biti vrlo skoro. Trebalo bi mu biti dopušteno da pohađa Eton ako to želi. Treba-

lo bi mu biti dopušteno da radi što god želi i ne prigovarati mu zbog toga.

On *jest* pokušao udovoljiti teti i ocu. I kakve je koristi imao od toga? I dalje su iz njegovih usta neprestano izlijetale pogrešne riječi, a zloćko u njegovim gaćama i dalje je postajao pohotljiv kad god bi Anthony ugledao neku lijepu djevojku pa bi svejedno bio kažnjen.

U redu. Kad je već ionako morao trpjeti, barem će im dati pravi povod za kažnjavanje.

I zato, kad je izašao iz očeve radne sobe i ponovno ugledao onu zgodnu služavku, nije ni pokušao prikriti zadivljeni pogled u nježno bujno poprsje.

Ona se nasmijala. „Gospodaru Dalton, nepopravljivi ste!”

Nepopravljiv. Sviđala mu se ta riječ. Jer on to i jest bio – ili će barem otada biti. To će ih naučiti pameti. „Da”, rekao je prkosno isturivši bradu, „i nemoj to nikada zaboraviti.”

A onda je odšetao odatle i potisnuo svoju savjest najdublje što je mogao, da ga više nikada ne ometa.